

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาในปัจจุบันเป็นการจัดการศึกษาที่อยู่ภายใต้กรอบของการปฏิรูปการศึกษาและเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ โดยเฉพาะหมวด 4 ว่าด้วยเรื่องแนวการจัดการศึกษา ในมาตรา 22 และมาตรา 24 ที่ถือว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาจึงต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ อาทิ การจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นต้น (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542) ดังนั้นหน้าที่สำคัญของครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาจึงต้องให้ความสำคัญกับการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อให้ครูได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียนทุกด้านเป็นรายคน อันจะช่วยให้ครูสร้างความเข้าใจสภาพปัญหา สาเหตุ แนวทางแก้ไขปัญหาและพัฒนาผู้เรียน ซึ่งความเข้าใจเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานในการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อต่อยอดความรู้และเชื่อมโยงการเรียนรู้ของนักเรียนต่อไป (พิทักษ์ ม้าฮอส, 2543)

จากการศึกษาผลการวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล พบว่ามีลักษณะเป็นการศึกษานักเรียนเพื่อการแนะแนวให้การศึกษาและช่วยเหลือเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องปัญหาการเรียน ปัญหาการยอมรับตนเองและความวิตกกังวล พฤติกรรมการสูดดมสารระเหย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ พฤติกรรมก่อความวุ่นวายในชั้นเรียน ปัญหาการปรับตัว พฤติกรรมลักษณะ และนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว รวมไปถึงปัญหาการวางแผนการศึกษาต่อ (ภรณ์ ธรรมภรณ์พิลาส, 2513; สาวิกา กาญจนะ, 2518; อังสนา เปคะนันท์, 2536; ประจิม เมืองแก้ว, 2536; รุ่งทิพย์ ยอดประดู่, 2537; ธีรพรรณ พิมพ์งาม, 2538; ดวงกมล วงษ์ศรีหัล, 2541; สุรพล สุขสายชล, 2541 และสุนีย์ ธีรวิรุฬห์, 2542) และการใช้การสัมภาษณ์เพื่อแก้ปัญหาของเด็กที่มีความบกพร่องทางสมอง (ปัญญาอ่อน) (Bemsen, A. H., 1980) และเด็กที่มีความบกพร่องทางเพศ (Mordock, J. B., 1996) เป็นต้น

นอกจากการศึกษาในกลุ่มเด็กที่กล่าวมาข้างต้นที่ถือว่าเป็นปัญหาแล้ว จะเห็นได้ว่ามี ปัญหาของนักเรียนที่ยังไม่มีผู้ศึกษาอย่างลึกซึ้ง ซึ่งได้แก่ นักเรียนที่ไม่ตั้งใจเรียน เรียนอ่อน ติด 0 ติด ร. สอบไม่ผ่านบางวิชา หนีเรียน ขาดเรียนติดต่อกันเป็นเวลานาน เรียนไม่ทันเพื่อน ไม่เข้าใจ เนื้อหาที่เรียน ไม่ชอบวิชาบางวิชา เลือกแผนการเรียนต่อและอาชีพไม่ได้ พุดจาไม่ไพเราะ มองโลกในแง่ร้าย วิวาทกับเพื่อนหรือน้องต่างชั้นเรียน ซึ่งนักเรียนกลุ่มนี้ถือเป็นกลุ่มที่ครูจะต้อง ปรึกษาทางแก้ไขเช่นกัน (พนม ลิมอารีย์, 2533; วิธนา มิ่งเมือง, 2540; เสาวนีย์ พัฒนอมร, 2544)

สำหรับสาเหตุหลักของปัญหาของเด็กในช่วงวัยรุ่นมาจาก 1) การจัดการศึกษาที่มุ่งเน้น ด้านความเจริญทางด้านวัตถุมากกว่าด้านจิตใจ พ่อแม่ผู้ปกครองและครู ไม่ค่อยให้ความสนใจ ต่อเด็กที่ล้มเหลวในการเรียนการสอน แต่กลับยกย่องคนเก่ง และไม่สนใจคนไม่เก่ง 2) ครอบครัว ขาดความอบอุ่นในยุคที่เศรษฐกิจรัดตัว พ่อแม่ต้องดิ้นรนทำงาน ปล่อยให้หน้าที่ในการดูแลและ ให้การอบรมเป็นภารกิจของครูที่โรงเรียนเป็นส่วนใหญ่ และ 3) การเข้ามาของวัฒนธรรมต่าง ประเทศ ที่มีผลทำให้เกิดความขัดแย้งกับประเพณีดั้งเดิม จากสาเหตุทั้ง 3 ประการดังกล่าว ข้างต้นแล้ว จะเห็นได้ว่า การไม่รู้จักตนเองและสังคมรอบข้างของเด็กนี้เอง คือจุดเริ่มต้นของ ปัญหา วัยรุ่นทั้งปวง (หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน, 17 มิ.ย. 2546)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งข่าวการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับปัญหา ของเด็กพบว่า ปัญหาส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากตัวเด็กเองและสภาวะแวดล้อมรอบตัวเด็ก ที่มีผลทำให้เด็กเกิดการปรับตัวไม่ทัน ประกอบกับความสามารถในการแก้ไขปัญหาที่มีน้อย จึงทำ ให้เด็กประสบกับปัญหา เมื่อประสบกับปัญหาแล้ว บุคคลรอบข้างอันได้แก่ ผู้ปกครอง และครู ไม่ได้ให้ความสำคัญเท่าที่ควร เด็กจึงต้องแก้ไขปัญหาด้วยตนเองแบบผิดๆ เช่นการหนีไปพึ่ง ยาเสพติด การระบายอารมณ์กับการกระทำที่รุนแรงกับเพื่อน ผู้หญิงหรือผู้ที่อ่อนแอกว่า เหล่านี้ เป็นต้น ซึ่งจากสาเหตุหนึ่งของวัยรุ่นเกี่ยวกับครอบครัวขาดความอบอุ่นในยุคที่เศรษฐกิจรัดตัว พ่อแม่ต้องดิ้นรนทำงาน ปล่อยให้ภาระหน้าที่ในการดูแลและอบรมเป็นภารกิจของครูที่โรงเรียน เป็นส่วนใหญ่ จะเห็นได้ว่าครูเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อเด็กอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากเวลา ส่วนใหญ่ของเด็กอยู่ที่โรงเรียน ดังนั้นหน้าที่ที่สำคัญของครูคือ การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อ ทำความเข้าใจในตัวนักเรียน และช่วยป้องกันไม่ให้เด็กกลายเป็นเด็กมีปัญหาและช่วยเหลือเด็กที่มี ปัญหาให้สามารถแก้ไขปัญหของตนเองได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูแนะแนวซึ่งมีหน้าที่ในการจัด บริการแนะแนวให้แก่ นักเรียน อาทิ การบริการสำรวจนักเรียนเป็นรายบุคคล บริการให้การ ปรึกษาแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม บริการสารสนเทศและการบริการอื่นๆ อีก

มากมายที่เป็นการเอื้อประโยชน์เพื่อดูแล ช่วยเหลือ และป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาขึ้นกับนักเรียน (วัชร ทรัพย์มี, 2531)

อย่างไรก็ตามขั้นตอนการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคลก็เป็นขั้นตอนที่ครูจะต้องใช้วิธีการหลากหลายวิธีการเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนให้ได้มากที่สุด อาทิ ระเบียบสะสม แบบสอบถาม แบบทดสอบ และแบบประเมินพฤติกรรม เป็นต้น แต่เครื่องมือประเภทนี้เป็นเครื่องมือที่มีลักษณะตายตัวมีความยืดหยุ่นน้อย และการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้เก็บข้อมูลก็ไม่จำเป็นต้องมีทักษะในการเก็บข้อมูลมากนัก และสามารถให้ใครเก็บข้อมูลก็ได้ (ปราโมทย์ ทองสุข, 2538; สมาน ขาติยานนท์, 2546) แต่สิ่งที่มีความสำคัญก็คือครูจะหาอย่างไรให้สามารถรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนเป็นรายบุคคลได้มากที่สุด ซึ่งการใช้ระเบียบสะสมหรือแบบสอบถามหรือแบบทดสอบหรือแบบประเมินพฤติกรรมเพียงอย่างเดียว อาจจะได้ข้อมูลได้เพียงบางส่วนเท่านั้น ดังนั้นครูจึงต้องพัฒนาวิธีการและเลือกใช้เครื่องมืออย่างอื่นเข้าช่วยในการเก็บข้อมูลของนักเรียนด้วย จึงจะได้ข้อมูลที่ถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์ และตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2531)

จากความเห็นของนักวิชาการเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียน พบว่าวิธีการสัมภาษณ์มีข้อดีหลายประการ กล่าวคือ วิธีการสัมภาษณ์เป็นกลวิธีหนึ่งที่ดีที่สุดที่จะรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะส่วนตัวของบุคคล เนื่องจากวิธีการสัมภาษณ์สามารถเก็บข้อมูลได้กับบุคคลทุกประเภท และทุกระดับการศึกษา ผู้รับการสัมภาษณ์ยินดีให้ความกระจ่างแก่ผู้สัมภาษณ์ด้วยตนเองมากกว่าจะตอบในแบบสอบถาม นอกจากนี้ผู้ศึกษาหรือผู้สัมภาษณ์สามารถจะสังเกตสีหน้าท่าทางของเด็กว่าคำตอบที่ได้นั้นมาจากใจจริงหรือไม่และสามารถเชื่อถือได้เพียงใด และเหมาะกับการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องแรงบันดาลใจ ความปรารถนา ความวิตกกังวล ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งการสัมภาษณ์ก็มีความยืดหยุ่นได้มากกว่าเครื่องมืออื่นๆ และที่สำคัญบุคคลส่วนใหญ่ก็นักเต็มใจที่จะพูดมากกว่าเขียน (สุวรรณ สุวรรณเวช, 2525; คมเพชร ฉัตรศุภกุล, 2527; สมิต สัจฉกร, 2528; พนม ลัมอารีย์, 2530; พนม ลัมอารีย์, 2533; วัชร ทรัพย์มี, 2531; บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2531; มาลินี จุฑาปะทมา, 2536; พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538 และวิณา มิ่งเมือง, 2540) ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์จึงเป็นวิธีการที่นับว่าเหมาะสมที่สุด แต่จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ พบว่ายังไม่มีการพัฒนาเทคนิคการสัมภาษณ์เพื่อช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนในชั้นเรียนของครู และจากการสำรวจของศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาใน

ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ซึ่งปรากฏว่าผู้บริหารทุกคนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เห็นพ้องว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษามีความจำเป็นต้องได้รับการแนะแนวทางและดูแลอย่างถูกต้อง โดยให้เหตุผลสนับสนุนตามลำดับดังนี้คือ เด็กระดับมัธยมศึกษาเป็นเด็กวัยรุ่น เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อสำหรับเด็กในระดับมัธยมศึกษาที่มีปัญหาทุกด้าน แนวทางศึกษาต่อและประกอบอาชีพของเด็กในปัจจุบันมีความซับซ้อนมากขึ้น หลักสูตรเปลี่ยนแปลงไป และนอกจากนี้ยังมีความเห็นว่า บริการแนะแนวสามารถแก้ไขปัญหาทั้งด้านการเรียนและการปกครองได้ และช่วยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบ้าน โรงเรียนและเด็ก (ศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ, 2523) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วชิรี ทรัพย์มี และนางลักษณี ประเสริฐ (2530) ที่ได้สำรวจความต้องการความช่วยเหลือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการสำรวจพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ต้องการความช่วยเหลือด้านต่างๆ ทั้งด้านการเรียน การเลือกศึกษาต่อและประกอบอาชีพ การรู้จักตนเอง การปรับปรุงบุคลิกภาพ การปรับตัวกับครู เพื่อน และสมาชิกในครอบครัว และการเข้าสังคมกับผู้อื่น ตลอดจนการเงิน และสุขภาพ จากผลการศึกษาดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทยล้วนมีความต้องการให้มีการแนะแนวเพื่อช่วยเหลือ ดังนั้นครูแนะแนวจึงมีบทบาทสำคัญมากที่จะช่วยเหลือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาได้

จากการศึกษาที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิเคราะห์เปรียบเทียบเทคนิคและผลการสัมภาษณ์สำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาของครูแนะแนวกับครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว โดยมุ่งศึกษาเฉพาะนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียน 4 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาการปรับตัวกับเพื่อน ปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว ปัญหาการศึกษาต่อ และปัญหาการทะเลาะวิวาทกับเพื่อน และศึกษานักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เนื่องจากเป็นนักเรียนที่อยู่ระหว่างกลุ่มอายุ 11-18 ปี ซึ่งเป็นเด็กที่มีปัญหามากที่สุดและมีการก่อคดีมากที่สุดด้วย (พนม ลัมอารีย์, 2533; วิณา มิ่งเมือง, 2540; เสาวนีย์ พัฒนอมร, 2544) โดยศึกษากับกรณีศึกษาซึ่งเป็นครูแนะแนวที่มีประสบการณ์ให้การปรึกษาโดยใช้การสัมภาษณ์แก่นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนเปรียบเทียบกับครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว เพื่อให้ได้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เหมาะสม และเป็นแนวทางสำหรับครูในการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่มีประสิทธิภาพในโรงเรียนต่อไป

คำถามวิจัย

1. เทคนิคและผลการสัมภาษณ์เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนแต่ละปัญหาที่ครูแนะแนวใช้มีลักษณะเป็นอย่างไร
2. เทคนิคและผลการสัมภาษณ์เพื่อช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนแต่ละปัญหาที่ครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนวใช้มีลักษณะเป็นอย่างไร
3. เทคนิคและผลการสัมภาษณ์ในข้อ 1 และ 2 มีความแตกต่างกันหรือไม่ แตกต่างกันอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์เทคนิคและผลการสัมภาษณ์เพื่อช่วยเหลือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนของกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวและไม่ใช่ครูแนะแนว
2. เพื่อเปรียบเทียบเทคนิคและผลการสัมภาษณ์เพื่อช่วยเหลือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนระหว่างครูแนะแนวกับครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบเทคนิคและผลการสัมภาษณ์สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนในลักษณะเฉพาะกรณีศึกษา โดยเปรียบเทียบระหว่างกรณีศึกษาที่เป็นครูแนะแนวซึ่งได้รับการคัดเลือกจากสมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทยให้เป็นครูแนะแนวดีเด่นของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2545 จำนวน 2 คน กับครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนวซึ่งสอนอยู่ในโรงเรียนเดียวกันกับครูแนะแนว และเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนที่เป็นปัญหา จำนวน 8 คน ดังนั้นกรณีศึกษาในการวิจัยครั้งนี้รวมทั้งสิ้น 10 คน
2. การพิจารณาเทคนิคการสัมภาษณ์ในครั้งนี้ พิจารณาตามขั้นตอนการสัมภาษณ์ทั้งสิ้น 5 ขั้นตอน ซึ่งประกอบด้วย ขั้นเตรียมการสัมภาษณ์ ขั้นเริ่มต้นการสัมภาษณ์ ขั้นดำเนินการสัมภาษณ์ ขั้นบันทึกผลการสัมภาษณ์ และขั้นยุติการสัมภาษณ์ โดยยึดหลักการของ Gorden, R. L.(1984) ได้แก่ เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูด กับเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช่ภาษาพูด โดยเทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูด ประกอบด้วย การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถาม

คำถาม การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม การจำกัดขอบเขตของคำถาม การกำหนดลักษณะของคำตอบ และการแนะคำตอบโดยใช้และไม่ใช้คำถามนำ และเทคนิคการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช่ภาษาพูดประกอบด้วย เทคนิค proxemics เทคนิค chronemics เทคนิค kinesics และเทคนิค paralinguistics

3. พฤติกรรมการเรียนที่เป็นปัญหาของนักเรียนที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วย ปัญหา 4 ปัญหา คือ ปัญหาการปรับตัวกับเพื่อน ปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว ปัญหาการศึกษาต่อ และปัญหาการทะเลาะวิวาทกับเพื่อน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เทคนิคการสัมภาษณ์ หมายถึง วิธีการทั้งที่เป็นภาษาพูดและที่ไม่ใช่ภาษาพูดที่ใช้ในการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด และครบถ้วนสมบูรณ์

เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เป็นภาษาพูด (Verbal Techniques) หมายถึง วิธีการที่ใช้ในการสัมภาษณ์ซึ่งประกอบด้วย การเตรียมบริบทเฉพาะสำหรับการถามคำถาม การเลือกคำศัพท์ที่เหมาะสมกับคำถาม การจำกัดขอบเขตของคำถาม การกำหนดลักษณะของคำตอบ และการแนะคำตอบโดยใช้และไม่ใช้คำถามนำ

เทคนิคการสัมภาษณ์ที่ไม่ใช่ภาษาพูด (Nonverbal Techniques) หมายถึง วิธีการที่ใช้ในการสัมภาษณ์ซึ่งประกอบด้วย เทคนิค proxemics เทคนิค chronemics เทคนิค kinesics และเทคนิค paralinguistics ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับความหมายของเทคนิคดังกล่าวดังนี้

เทคนิค proxemics หมายถึง การใช้ประโยชน์ของช่องว่างหรือระยะห่างระหว่างบุคคล เพื่อถ่ายทอดความหมายที่ต้องการสื่อ

เทคนิค chronemics หมายถึง การใช้เวลาในการสร้างความสัมพันธ์ เพื่อถ่ายทอดความหมายที่ต้องการสื่อ

เทคนิค kinesics หมายถึง การใช้การเคลื่อนไหวของร่างกาย รวมไปถึงการแสดงออกทางสีหน้า ดวงตา และมือ เพื่อถ่ายทอดจุดประสงค์ของการสื่อความหมาย

เทคนิค paralinguistics หมายถึง การใช้ประโยชน์จากเสียง เช่น ความดัง และ จังหวะจะโคน เพื่อถ่ายทอดความหมาย

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียนของนักเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนในชั้นเรียน ซึ่งในที่นี้พิจารณาใน 4 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาปรับตัวกับเพื่อน ปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว ปัญหาด้านการศึกษาต่อ และปัญหาการทะเลาะวิวาทกับเพื่อน

ครูแนะแนว หมายถึง ครูแนะแนวที่ได้รับคัดเลือกจากสมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย ให้เป็นครูแนะแนวดีเด่น ของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2545

ครูที่ไม่ใช่ครูแนะแนว หมายถึง ครูที่ไม่ได้ทำหน้าที่ครูแนะแนวแต่ทำหน้าที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียน ในโรงเรียนเดียวกันกับครูแนะแนว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ได้เทคนิคการสัมภาษณ์ที่เหมาะสมสำหรับครู เพื่อช่วยเหลือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่อการเรียน
2. ทำให้ครูได้รับทราบแนวทางและตัวอย่างการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์นักเรียน และนำไปปรับใช้กับนักเรียนในโรงเรียนของตนเองได้อย่างเหมาะสม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย